

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
19.P. 20.916/2007./4.

ÉRKEZETT

Dátum: ... 2007.05.23.

Határidő: ... 06.07.

Ügyszám: .....

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Bíróság

a dr. Baltay Levente ügyvéd (2360. Gyál, Körösi út 104.) által képviselt

Dr. FÖLDES ÁDÁM budapesti lakos felperesnek,

a dr. Bánáti János ügyvéd (1137. Budapest, Katona József u. 14.) által képviselt

KORMÁNYZATI ELLENŐRZÉSI HIVATAL (1126. Budapest, Tartsay Vilmos u. 11/A.)
alperes ellen

közérdekű adat kiadása iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság a felperes keresetét **elutasítja**.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek **20.000.-Ft**, azaz húszezer forint perköltséget.

A le nem rótt **21.000.-Ft**, azaz huszonegyezer forint kereseti illetéket a pert tárgyi illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet ennél a bíróságnál kell 3 példányban előterjeszteni.

Fellebbezés esetén a Fővárosi Ítéltábla előtt a jogi képviselőt kötelező.

A fellebbezési határidő lejártá előtt a peres felek kérhetik, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálja el.

Ha a fellebbezés csak a perköltség nagyságára vagy viselésére, a teljesítési határidőre vagy az állam által előlegezett költség viselésére vonatkozik, illetőleg ha a fellebbezés csak az ítélet indokolása

ellen irányul, bármelyik fél kérheti, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson bírálja el.

INDOKOLÁS

Az alperesi szervezet a kormány belső ellenőrzést végző szerve. Országos hatáskörű közigazgatási szerv. A felperes a Társaság a Szabadságjogokért (TASZ) elnevezésű társadalmi szervezet egyik ügyvivője. A TASZ 2006. május 18-án levéllel fordult az alpereshez, amelyben „a közigazgatás korszerűsítésével kapcsolatban 2002.-2004. között kiadott kormányhatározatok végrehajtásának áttekintése, különös tekintettel a feladat- és hatáskörök decentralizációjára és dekoncentrációjára, valamint az elektronikus közigazgatást érintő feladatok megvalósulására” című ellenőrzés adatainak megküldését kérte az elkészült jelentés formájában. Alperes részéről 2005. augusztusában elkészült jelentés címlapján és az általános információkat tartalmazó további 2 oldalt küldték meg a TASZ részére. A társadalmi szervezet részéről ezt a megoldást – amely jelentős érdemi adatait nem tartalmazta – nem fogadták el és keresettel fordultak a bírósághoz. A TASZ keresetében a jelentés egészének kiadására kérte kötelezni alperest. A bíróság 2006. szeptember 19-én kelt 19.P. 22.971/2006./4. számú I. fokon jogerőre emelkedett ítéletében (a TASZ elkésztett nyújtotta be fellebbezését) a TASZ keresetét elutasította. A bíróság a jogszabályi környezet elemzésével arra a következtetésre jutott, hogy az alperes jelentései jogszabály értelmében nem nyilvánosak. A felperes ezt követően fordult 2007. január 9-én ugyanezen jelentés közérdekű adatként történő kiadása érdekében, kérelemmel az alpereshez. A kérelem 2007. január 12-én érkezett meg az alpereshez, amelynek részéről a kérelem teljesítését 2007. január 25-én kelt levéllel elutasították. Az elutasítás lényege az volt, hogy a jelentés döntés előkészítő iratnak minősül, ezért a jogszabályi rendelkezés folytán a keletkezésétől számított 10 évig nem nyilvános. A felperes a választ nem találta kielégítőnek, ezért keresettel fordult a bírósághoz, amelyhez a kereset 2007. február 23-án érkezett meg.

A felperes keresetében kérte az általa megjelölt vizsgálati jelentés közérdekű adatként részére történő kiadását. A felperes jogi álláspontja az volt, hogy az alperes megalapozatlanul hivatkozott az adatvédelmi törvénynek az automatikus nyilvánosság korlátozást lehetővé tévő rendelkezésére. A felperes álláspontja az volt, hogy önálló jogi személyként, önálló szervezetként a felperesnél a döntés előkészítésre csak akkor lehet hivatkozni, amíg maga a jelentés el nem készült, azt követően erre nincs lehetőség. Előadta azt, hogy a korábbi döntés alapjául szolgáló kormányrendelet időközben hatályon kívül helyezték és az új rendeletben immáron nem szerepel a jelentések nyilvánosságát általában kizáró rendelkezés.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a korábbi jogerős ítélethez képest a jogi helyzet nem változott. Az alperes álláspontja szerint az alperesi intézmény egész tevékenységének lényege az, hogy belső ellenőrzést végez. Ehhez képest a kormányzati döntések előkészítése a hivatali feladata. Az alperes szerint új jogi helyzetet érdemben csak az teremtené, ha a jelentés alapján időközben konkrét kormányzati döntés született volna, de erre nem került sor. Az alperes hivatkozott továbbá arra is, hogy a nyilvánosság, illetve annak kizártsága vonatkozásában az adat keletkezésekor hatályos jogszabályt kell alkalmazni, vagyis azt a kormányrendeletet, amely valamennyi alperesi vizsgálati jelentés nem nyilvános voltát rögzítette.

A bíróság a felperes keresetét nem találta alaposnak.

A korábbi azonos jelentésre vonatkozó jogerős bírósági döntésre figyelemmel a bíróságnak alapvetően azt kellett vizsgálnia, hogy az annak alapjául szolgáló jogi helyzet megváltozott-e vagy sem. A jogszabályi környezet annyiban változott, hogy az alperes tevékenységéről rendelkező 70/2004.(IV. 15.) Korm. sz. rendeletet időközben felváltotta a 312/2006. Korm. sz. rendelet, amely immáron nem tartalmazott tételes rendelkezést a felperes által készített jelentések nyilvánosságának

automatikus kizárásáról, ugyanakkor arra sem tartalmaz rendelkezést, hogy a jelentéseket automatikusan nyilvánosságra kellene hozni. Az alperes álláspontja az volt, hogy a jogszabálynak nincs visszaható hatálya. A bíróságnak az az álláspontja, hogy ennek a jelen per eldöntése szempontjából nincs alapvető jelentősége, mert a korábbi adatkérés és a jelenbeli adatkérés vonatkozásában is alapvetően az adatvédelmi törvény rendelkezéseit kell alkalmazni. Annak utolsó lényeges módosítása pedig már a korábban elbírált adatkérés idején is bekövetkezett. A bíróság szerint jelen esetben konkrét, speciális szabály hiányában immáron az általános szabályokat kell csak alkalmazni. A perbeli esetben tehát az 1990. évi LXIII tv. (Avtv) rendelkezéseit kell alkalmazni. Az 1. §. (1) bek. értelmében a törvény célja annak biztosítása, hogy – ha e törvényben meghatározott jogszabály kivételt nem tesz – személyes adatával mindenki maga rendelkezzen és a közérdekű adatokat mindenki megismerhesse. A 19. §. (1) bekezdése értelmében az állami- vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv vagy személy a feladatkörébe tartozó ügyekben – így különösen az állami és önkormányzati költségvetésre és annak végrehajtására, az állami és önkormányzati vagyon kezelésére, a közpénzek felhasználására és az erre kötött szerződésekre, a piaci szereplők, a magánszervezetek és személyek részére különleges vagy kizárólagos jogok biztosítására vonatkozóan – köteles elősegíteni és biztosítani a közvélemény pontos és gyors tájékoztatását. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdésben meghatározott szervek rendszeresen elektronikusan vagy más módon közzé teszik, továbbá erre irányuló igény esetén a 20. §. rendelkezései szerint hozzáférhetővé teszik a tevékenységükkel kapcsolatos legfontosabb – így különösen a hatáskörükre, illetékességükre, szervezeti felépítésükre, szakmai tevékenységükre, annak eredményességére is kiterjedő értékelésére, a birtokukban lévő adatfajtákra és a működésükről szóló jogszabályokra, valamint a gazdálkodásukra vonatkozó – adatokat. A tájékoztatás módját, a vonatkozó adatok körét jogszabály is megállapíthatja. A (3) bekezdés szerint az első bekezdésben említetteknek lehetővé kell tenni, hogy a kezelésükben lévő közérdekű adatot bárki megismerhesse, kivéve ha az adatot, törvény alapján az arra jogosult szerv állam-, vagy szolgálati titokká nyilvánította, illetve az nemzetközi szerződésből eredő kötelezettség alapján minősített adat, továbbá ha az adatfajták meghatározásával azt törvény korlátozza.

A 19/A. §. (1) bekezdése szerint a meghatározott szerv feladat- és hatáskörébe tartozó döntés meghozatalára irányuló eljárás során készített vagy rögzített döntés megalapozottságát szolgáló adat a keletkezésétől számított 10 évig nem nyilvános. Ezen adatok megismerését a 19. §. (1) bekezdésében foglaltakat mérlegelve az azt kezelő szerv vezetője engedélyezheti. A (2) bekezdés szerint a döntés megalapozását szolgáló adat megismerésére irányuló igény – az (1) bekezdésben meghatározott időtartamon belül – a döntés meghozatalát követően csak akkor utasítható el, ha az adat megismerése a szerv törvényes működési rendjét, vagy feladat- és hatáskörének illetéktelen, külső befolyástól mentes ellátását, így különösen az adatot keletkeztető álláspontjának a döntések előkészítése során történő szabad kifejtését veszélyeztetné.

A 20. §. (1) bekezdése értelmében a közérdekű adat megismerése iránt bárki – szóban, írásban vagy elektronikus úton – igényt nyújthat be. A (2) bekezdés értelmében a közérdekű adat megismerésére irányuló igénynek az adatot kezelő szerv, az igény tudomására jutását követő legrövidebb idő alatt, legfeljebb azonban 15 napon belül tehet eleget. A (6) bekezdés értelmében az igény teljesítésének megtagadásáról, annak indokaival együtt 8 napon belül írásban – vagy amennyiben az igényben elektronikus levelezési címét közölte – elektronikus úton kell értesíteni az igénylőt. A 21. §. (1) bekezdése alapján ha a közérdekű adatra vonatkozó igényét nem teljesítik, az igénylő bírósághoz fordulhat. A (2) bekezdés szerint a megtagadás jogszerűségét és megalapozottságát az adatot kezelő szerv köteles bizonyítani. A (7) bekezdés szerint amennyiben a bíróság az igényt megalapozottnak találja, a kért adat kiadására kötelezi az adatot kezelő szervet. Miután a jelen esetben a felperes a perindításra rendelkezésre álló határidőn belül nyújtotta be az igényét, a bíróság a keresetet érdemben vizsgálta.

A felperes jogi álláspontja az volt, hogy az ÁVTV rendelkezései alapján köteles az alperes kiadni a

teljes vizsgálati jelentést. Az közérdekű adatnak minősül és az alperesi szerv nem vitathatóan a közlésre kötelezett szervek körébe tartozik. Alperes álláspontja ezzel szemben az volt, hogy a törvényi rendelkezések egyértelműek az alperes esetében. Álláspontja szerint az államháztartásról szóló törvény világosan elkülöníti a külső és a belső ellenőrzést, az alperesi szervezetet a belső ellenőrzés szervévé teszi. Ebből az alperes szerint értelemszerűen következik, hogy az alperes a kormány döntéseit előkészíteni, megalapozni hivatott szervezet. A felperes szerint döntés előkészítéséről értelemszerűen csak addig lehet beszélni, amíg a jelentés maga el nem készül. Az alperes szempontjából döntésnek minősül maga az elkészült jelentés. A felperes álláspontja ezzel szemben az volt, döntés csupán a kormány által hozott döntés lehetett volna. Ilyen döntés azonban az ítélethozatalig terjedő időben nem született. Az alperes álláspontja szerint egyébként az adat keletkezésekor hatályos volt a nyilvánosságot kizáró kormányrendelet is.

Az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 121/A. §. (10) bekezdése szerint a KEHI a kormány belső ellenőrzési szerve. Az államháztartási törvény hatalmazta fel a kormányt arra, hogy az alperesi szervezet működésének részleteit rendeletben szabályozza. A bíróság változatlanul egyetért azzal az alperesi érveléssel, hogy az alperesi szervezet jogszabályokban rögzített rendeltetése éppen az, hogy belső ellenőrzést végezzen és ezzel elősegítse a kormány döntéseinek megalapozását. Az alperesi szerv tehát rendeltetésénél fogva tipikusan döntés előkészítő tevékenységet folytat. Önálló döntési hatáskörrel az ellenőrzés eredményét, illetve annak felhasználását illetően nincs. A bíróság tehát arra a jogi következtetésre jutott, hogy a felperes által kért jelentés döntés előkészítő iratnak minősül, így a 10 éves határidőn belül ellenkező vezetői döntés hiányában, nem nyilvános irat. Miután pedig az irat alapján döntés a kormány szintjén nem született, ezért további speciális indokolást a kérés megtagadása a bíróság álláspontja szerint nem indokolt. A bíróság álláspontja szerint tehát az alperes jogszerűen tagadta meg a jelentés kiadását, ezért a felperes keresetét elutasította.

A bíróság a pereszes alperest kötelezte a perköltség viselésére a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján. Ez jelen esetben az alperes javára járó képviseleti munkadíj megfizetésének kötelezettségét jelenti, melynek mértékét a 32/2003.(VIII.22.) IM számú rendelet alapján állapította meg a bíróság. A per az 1990. évi XCIII. törvény 57. §. o/ pontja alapján tárgyi illetékmentességet élvez, ezért a le nem rótt kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Budapest, 2007. május 3.

dr. Pataki Árpád s.k.
tanácselnök

A kiadmány hitelezül:

M. S. S.